

самъ Селимински. Той спада къмъ малката фаланга велики борци отъ 20-тѣ, 30-тѣ и 40-тѣ години на XIX вѣкъ, наредъ съ Мамарчовъ, Бозвели, Иларионъ Михайловски и Раковски, чиито пѣтища и почини се кръстосватъ многократно. Нему не липсва ни готовность за жертви, ни организационенъ талантъ, ни опредѣлена идеология. Още отъ младини у него сж насадени ония идеи-двигателки, съкровена вѣра и на мжжа, които не ще го напуснатъ никога, дори когато разочарованията на живота и отслабналата енергия охладятъ ентузиазма му. Той държи, особено по силата на лично изпитанитѣ плодотворни въздѣйствия въ Кидония, да се даде на българскитѣ младежи такова възпитание, което би ги направило убедени борци за народность и напредѣкъ. И на Априлова той ще пише въ 1841 г. отъ Атина, гдето наблюдава оформяването на патриотическия мирогледъ у студентитѣ българи: „Много полезно е за насъ да не изгубимъ тѣзи младежи, които сж добрата надежда на народа ни . . . Знаете, колко човѣкъ въ своето юношество гори отъ велики и славни чувства . . .“ И ако Селимински изисква отъ другитѣ преданность и самоотверженостъ въ служба на отечеството, то е защото съзнава въ себе си единъ непресушимъ изворъ на воля за подвигъ и на храбростъ. Той, който е изпреварилъ въ самопознание и борба своитѣ сверстници, ще има право да говори настойчиво: „Трѣбватъ смѣли и решителни хора, които да приложатъ на дѣло всички съвременни свободололюбиви идеи, съобразно роднитѣ условия и нужди. Трѣбва да се организува тѣй народа, щото всичкитѣ му слоеве при даденъ знакъ единодушно, съвкупно и самодейно да се движатъ къмъ една и сжща обща цель — свободата“. Така учи той съ огледъ на революционнитѣ си опити отъ 1825—1829 г., но така мисли, така действува той и по-късно, постоянно, макаръ по вина на обстоятелствата и да не постига всѣкога значителни резултати. Нищо не издава у него страхъ или колебание, както напр. у съгражданина и съученика му Ив. Добровски, и дори на старини той може да повтаря като своя обикната максима думитѣ на Демокрита: „Смѣлостъта е начало на всѣко дѣло“. Тогава той пояснява: „Приятелю мой, азъ, на 60 годишна възраст почти, като съмъ патилъ много презъ живота си, научихъ, че за всѣко предприятие е нужна неустрашима